

HAJNAL ÉVA

Bárányos

Itt vagy, Uram?
Nézd,
ezt a szép kék levélpapírt készítettem elő,
ezt, amin a vízjel van. Valami madár...
Neked írok.

Szeretek beszélgetni Veled,
Te látsz, amint vagyok, ez mindig megnyugtat.
Az igazán lényeges részt is látod.
Hát,
nem tudom, emberben létezik-e ilyen,
itt Kertvárosban még nem találkoztam eggyel sem.
A Remény utca ötből kereslek.
Tudod: harmadik emelet tizenkettő, jobbra.
Tááá-tááá-ti-ti-tááá...
A jelünk.
Bár, neked az ajtó nem akadály.

Minden kérdésemet leírtam, tömör két oldal, nem baj?
Itt hagyom az asztalon.

*(Az is eszembe jutott, hogy kikészítek egy pohár tejet
és némi vaníliás süteményt is a levél mellé,
de nyomban el is nevettem magam.
Szerintem most Te is mosolyogsz.
Rokonok vagytok, de azért ne keverjük a dolgokat...)*

Szóval,
várom válaszaidat!
Még nem alszom ám, csak egy kicsit pihentetem a szemem.
Megszámolom a bárányokat, amíg olvasol...

madaras

ketten ülünk itt
vén madár
bőrömbön harmatdélután
várom az estét
úgy várom
meghitt itt
csipke a fákon

illan a teste
vén madár
fehér tea a délután
meghitt itt
az este málna

van holnap
már ma

egyszer

résnyire nyílt ajtó a világ
bőrömbön még apró szótagok
messzeségtől görnyednek a fák
alvó sóhajok

sóhajtáson messzeség figyel
apró alvó görnyedő világ
résznyire nyílt ajtó bőrömbön
hulló szótagok

görnyednek már bőröm rései
messzeség az ajtóból figyel
alvó szótag apró sóhajon
egyszer meghalok